

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **V. K.**, zastoupeného JUDr. Vlastou Houdkovou, advokátkou se sídlem Máchova 21, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 3. 2003, čj. OAM-2567/AŘ-2001, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Az 136/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2004, čj. 11 Az 136/2003 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Vlasty Houdkové **s e u r č u j e** částkou 2558,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ministra vnitra označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byl zamítnut rozklad žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 10. 2001, čj. OAM-10210/VL-07-06-2001. Tímto rozhodnutím nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně nebyla na žalobce vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Ministr vnitra v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byla jeho snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, kde by chtěl žít a studovat. V případě návratu do země původu se žalobce obává osob, které po něm budou požadovat peníze; se státními orgány nikdy problémy neměl. Ministr vnitra se ztotožnil s tvrzením Ministerstva vnitra, že skutečnosti uváděné žalobcem nenaplnily důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; obava z jednání členů zločineckých struktur ani snaha o legalizaci pobytu nejsou důvody pro udělení azylu. Ministr vnitra proto shledal rozhodnutí Ministerstva vnitra zákonné ve všech jeho výrocích.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2004, čj. 11 Az 136/2003 - 25, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra. Soud uvedl, že obavu z osob napojených na kriminální struktury ani snahu o legalizaci pobytu na území České republiky

nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Soud uvedl, že správní orgány při rozhodování vycházely z tvrzení žalobce a přihlédly k obsahu objektivních zpráv o situaci v zemi původu žalobce, k obsahu těchto zpráv žalobce nevznesl žádné připomínky. Soud se neztotožnil ani s námitkou ohledně nesprávného posouzení věci, neboť ani podle jeho názoru nebylo možné žalobcovy důvody podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu na území České republiky. Soud dále shledal zákonným také rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu; žalobce v průběhu řízení o udělení azylu žalobce ani netvrdil žádné důvody pro vyslovení překážky vycestování.

Ve včasné a ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že žalovaným nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť správní orgány ani soud se dostatečně nezabývaly hodnocením skutkových zjištění. Podle stěžovatele soud nedostatečně posoudil existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť vycházel i ze skutkových zjištění z období let 1999 a 2000. Stav politickomocenského uskupení a jeho dopad na práva žalobce v době rozhodování nebyl správním orgánům ani soudu znám, neboť správní orgány si potřebné materiály neopatřily a ani soud je neměl k dispozici. Proto nebyl podle stěžovatele řádně zjištěn skutkový stav ohledně existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Proto stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2004, čj. 11 Az 136/2003 - 25, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí důvod dříve neuplatněný v řízení před krajským soudem. Kromě toho svou námitku nespojoval s výkonem státní moci, nýbrž s jednáním soukromých osob; celou svou žádost založil na problémech se soukromými osobami. V kasační stížnosti navíc stěžovatel ani nenamítá, že by v zemi původu došlo k prudkému zhoršení situace v otázce dodržování lidských práv. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnosti věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 téhož zákona nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

V kasační stížnosti se stěžovatel dovolával pochybení správních orgánů spočívajícího v tom, že při rozhodování o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, neboť nebyly pořízeny aktuální zprávy o situaci v zemi původu žalobce. V žalobě však taková tvrzení zpochybňující rozhodnutí správních orgánů uvedena nebyla, neboť stěžovatel se omezil pouze na obecné vyjádření nesouhlasu s obsahem těchto rozhodnutí.

Jestliže až nyní v podané kasační stížnosti stěžovatel svůj důvod, pro který mělo být rozhodnutí správního orgánu zrušeno, odůvodňuje nedostatečně zjištěným skutkovým stavem ohledně překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, uvádí tak nové skutečnosti. Nejvyšší správní soud k takovým skutečnostem nemůže přihlížet, neboť je stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), ačkoliv měl možnost k jeho uplatnění ve správním nebo soudním řízení. Je-li kasační stížnost popírající správnost právního závěru o neexistenci důvodu pro udělení azylu, resp. o neexistenci překážky vycestování odůvodněna výhradně těmito novými skutečnostmi, jde o důvod kasační

stížnosti, který je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustný, neboť jej stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. Jelikož kasační stížnost stěžovatele neobsahuje žádný jiný stížnostní důvod, je podle citovaného ustanovení nepřipustná jako celek.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu – kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena zástupkyně advokátka. V případě ustanovení zástupce účastníku řízení platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 5. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Protože zástupkyně žalobce – advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Zástupkyni žalobce se tedy přiznávají náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2558,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu